

kdyby a až by bylo žalované družstvo dodané uhlí přijalo. Přijetí uhlí se však nestalo, nýbrž družstvo odepřelo přijmouti uhlí. Z toho následuje, že k tržové smlouvě o uhlí z dolu K. mezi stranami nedošlo, a žalující spolek odeslal uhlí po dráze, na své nebezpečí, protože nemůže na žalovaném družstvu žádati ani tržovou cenu za uhlí toto, ani náhradu neuhrazeného zbytku dovozného. Tím, že žalované družstvo objednalo u ministerstva veřejných prací uhlí, neučinilo kupní nabídku a nevešlo v soukromoprávní závazek, neboť tato objednávka byla v podstatě jen žádostí za přiděl uhlí. Kupní nabídku bylo by musilo, aby byla podle §u 861 obč. zák. platná a závazná, učiniti u r č i t é fyzické nebo právnické osobě jako prodávateli nebo dodavateli. Kdyby bylo u ministerstva objednalo uhlí od žalujícího spolku, kdyby bylo žádalo za přiděl uhlí u tohoto spolku, bylo by ovšem nutno uvážiti, zda v tom obsažena byla kupní nabídka žalovaného družstva žalujícímu spolku a zdali ministerstvo zprostředkovalo dodání této nabídky spolku žalujícímu; ale ani dokázáno, ani tvrzeno není, že žalované družstvo uvedlo ve své objednávce, že žádá uhlí od žalující firmy. Žalující strana uvedla, že žalovaná firma objednala u ministerstva uhlí, že uhelný inspektorát pověřil vyřízením zakázky důl ústecké montánní společnosti a vyúčtováním žalující stranu, jakož i, že žalovaná firma obdržela od ministerstva vyrozumění, že uhlí bude dodáno z dolu K., patřícího ústecké montánní společnosti. Přidělem uhlí, učiněným ministerstvem (uhelným inspektorátem) a vyrozuměním žalované firmy o tom, kdo jí uhlí dodá, nebyla tudíž uzavřena tržová smlouva, pro žalovanou firmu závazná; naopak žalované družstvo nebylo tím vázáno ani v příčině osoby, uhlí toto prodávající nebo dodávající, ani v příčině uhlí, touto osobou prodáváného nebo dodáváného. Žalované družstvo právě tak, jako žalující spolek, byly jen oprávněny, použiti přidělu a uzavřiti podle něho smlouvu tržovou nebo dodavací.

Čís. 3889.

Při rozhodnutí o žalobě o obnovu podle §u 530 čís. 7 c. ř. s. lze dbáti jen skutečností, jež nastaly před vynesením rozsudku v základní rozepři.

(Rozh. ze dne 21. května 1924, Rv I 389/24.)

Žalobu o obnovu z důvodu §u 530 čís. 7 c. ř. s. p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e rozsudkem zamítl, o d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil. D ů v o d y: V předchozím sporu bylo ústní jednání skončeno a rozsudek vynesen dne 14. května 1921. Návrh na obnovu sporu dokládá žalobce novými skutečnostmi, že byl Václav Ch. dne 29. května 1921 propuštěn z ústavu pro choromyslné na revers, že když přišel domů, pokud se týče k bratrovi, byl zádušním, že se chtěl v noci z 2. na 3. června 1921 opět oběsit a že musel býti druhého dne na to zase dopraven do ústavu pro choromyslné, kde jest dosud. V tom shledává žalobce důvod obnovy řízení podle §u 530 čís. 7 c. ř. s. Tento zákonný předpis však předpokládá, že strana nabude vědomosti o nových skutečnostech anebo nalezne průvody, které tu již byly p ř e d skončením

řízení v základní rozepři, ustanovuje, že jich uvedení a použití v dřívějším řízení by bylo způsobilo příznivější rozhodnutí, a že navrhovatel je nemohl uplatnit před skončením jednání v základní rozepři. Právě proto žalobce v žalobě o obnovu řízení praví, »že by první soud nebyl mohl zamítnouti žalobu, kdyby byl znal novou okolnost, která se přihodila 29. května 1921, o které se žalobcův opatrovník dozvěděl až 3. června 1921«. Těchto nových skutečností nemohlo však býti použito v řízení, dne 14. května 1921 rozsudkem skončeném, ježto nastaly až po 29. květnu 1921. Chybí tedy nezbytný předpoklad dovolaného Šu 530 čís. 7 c. ř. s., důsledkem čehož žalobce neopírá návrh na obnovu řízení o žádný z důvodů Šu 530, 531 c. ř. s., pročez bylo žalobu odmítnouti usnesením podle Šu 538, pokud se týče Šu 543 c. ř. s. To se nestalo proto, že první soud uznal, že sice uplatněný důvod vyhovuje předpisu Šu 530 čís. 7 c. ř. s., že však není dokázána nová skutečnost, kterou měl býti doložen.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud trvá i pro tento spor na zásadě, projevené rozhodnutím sb. n. s. čís. 2946, na něž poukazuje dovolání samo, takže není třeba, důvody jeho slovně uváděti. Stačí k nim podotknouti pouze toto: Při rozhodnutí sporu lze přihlídnouti jen ke skutečnostem, jež nastaly až do konce řízení, na jehož základě vynesena jest rozsudek. V řízení, upraveném §§ 530 a násl. c. ř. s., jde o obnovu základní rozepře, nikoli o nový spor; je proto možno při rozhodnutí o žalobě o obnovu přihlídnouti jen ke skutečnostem, jež nastaly před ukončením základní rozepře, jichž však strana nemohla bez viny použití ve svůj prospěch. Jen za příčinou uplatnění těchto skutečností může řízení, skončené rozsudkem, býti obnoveno, nikoli však na základě skutečností, nastavších teprve později. Za platnosti opačného názoru bylo by možno obnoviti spor po každé, jakmile by nastaly skutečnosti, jejichž uplatnění mohlo by přivoditi pro stranu příznivější rozhodnutí. Nezáleží na tom, že skutečnosti, jichž se žalobce dovolává, nastaly ještě před doručením rozsudku první stolice; stačí úplně, že nastaly po jeho vynesení. Názor dovolatelův, že odvolací soud nebyl oprávněn, uvažovati o nepřipustnosti žaloby, nemá v zákoně opory; naopak odpovídá napadené rozhodnutí Šu 543 c. ř. s. Odvolací soud, nemoha dodatně odmítnouti žalobu, vyřízenou již rozsudkem, nepochybil tím, že odvolání z tohoto rozsudku vyřídil rozsudkem, jakmile dospěl k přesvědčení, že žalobní nárok nebyl vůbec po právu.

Čís. 3890.

Postoupil-li prodávatel pohledávku z kupní smlouvy osobě třetí a vyrozuměl-li o tom kupitele poznámkou na faktuře, není kupitel nadále oprávněn platiti prodávateli, ani bez přivolení postupníka se svolením prodávatele smlouvu zrušiti, avšak vady zboží jest kupitel oprávněn oznámiti pouze prodávateli a nikoliv postupníku. Není třeba, by zboží bylo ku-